

chaný rukou a o jednání opravdu násilné, které u obžalovaných jako mladých dívek proti silným ozbrojeným mužům bezpečnostní strážce nelze ani psychologicky předpokládati; zmateční stížnost není v právu. Skutečné násilné vztažení ruky vytčeno jest v zákoně na rozdíl od pouhé nebezpečné pohrůžky, nemusí podle stálé judikatury býti provedeno bezprostředně rukou, a obsahuje jen takový stupeň násilí, který staví vrchnostenskou osobu před volbu, by buď od úředního výkonu upustila neb odpor přemohla přiměřeným vlastním násilím; porušení tělesné neporušenosti poraněním vrchnostenské osoby jest jen objektivní podmínkou přísnější sazby podle § 82 tr. zák.; proto se v subjektivním směru k pojmu násilného vztažení ruky nevyžaduje pachatelův úmysl přivoditi takové porušení tělesné neporušenosti. Pro subjektivní stránku viny jest rozhodným pachatelem zamýšlený účel zmaření vrchnostenského, úředního nebo služebního úkonu; ani tu nesejde na tom, zda byl pachatel v poměru k napadenému s to zamýšleného výsledku docílit. Pokud tudíž zmateční stížnost s hlediska těchto bezdůvodných námitek shledává v činnosti obžalovaných Růženy N-é, Anny K-ové a Josefy B-ové nejvýše skutkovou podstatu přestupku podle § 314 tr. zák., není takto uplatněný důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. opodstatněn.

Ani odvolání, jímž obžalovaný Josef P. napadá výrok o ztrátě práva volebního, není důvodným; obžalovaný jednal ve zjevné snaze, zlehčiti autoritu státní a státních orgánů a porušiti hrubým, do jisté míry i zákeřným činem veřejný pořádek; pokládal-li nalézací soud tyto pohnutky jednání za nízké a nečestné, nelze v tom shledati omyl ani nesprávnost.

Čís. 3925.

Subjektivní skutková podstata podle § 199 d) tr. zák. vyžaduje vědomí pachatelovo, že jde o veřejnou listinu (o poznamenání), úmysl někoho oklamati, uvésti v omyl v tom směru, že obsah listiny (poznamenání) pochází od veřejného úřadu, a úmysl způsobiti někomu škodu na jmění nebo na jeho právech; není-li tu tohoto úmyslu (poškozovacího), může jednání vykazující všechny objektivní znaky zločinu podvodu podle § 199 d) tr. zák. zakládati jen přestupek podle § 320 f). tr. zák.

Padělání potvrzení ohlašovacího úřadu vepsáním doložky, že se pachatel těší dobré pověsti, ač byl již soudně trestán.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, Zm I 660/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 22. srpna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, opřené o důvody zmatečnosti podle čís. 5, 9 a), 10 § 281 tr. ř., nelze upřít oprávnění. Ke skutkové podstatě zločinu podvodu podle § 197, 199 d) tr. zák. vyžaduje se po subjektivní stránce 1. vědomí pachatelovo, že jde o veřejnou listinu, pokud se týče o nějaké v § 199 d) tr. zák. uvedené poznamenání, — 2. úmysl někoho oklamati, uvést v omyl v tom směru, že obsah listiny nebo nějaké v § 199 d) tr. zák. uvedené poznamenání pochází od veřejného úřadu, a 3. úmysl způsobiti někomu škodu na jmění nebo na jeho právech. Není-li tu této složky (vlastního úmyslu poškozovacího) mohlo by jednání pachatelovo vykazující všechny objektivní známky podvodu podle § 197, 199 d) tr. zák. zakládati jen přestupek podle § 320 f) tr. zák. Obžalovaný se hájil po stránce subjektivní tím, že vepsal větu: »Selber freut sich hierorts guten Rufes« do potvrzení ohlašovacího úřadu v T., domnívaje se, že tak smí učiniti, an se v T. po celou dobu svého pobytu v tomto městě, t. j. po dobu asi deseti let vždy řádně choval a ničeho se nedopustil. Nalézací soud, obíraje se tímto zodpovídáním se obžalovaného, nepokládal je za způsobilé, by změnilo trestnost jeho jednání, an obžalovaný jako bývalý důstojník, který byl divisním soudem v B. dne 11. prosince 1926 odsouzen pro zločin úřední zpronevery a podvodu do těžkého žaláře na čtyři měsíce, musil věděti, že se nesmí vydávati za osobu bezúhonnou. Nalézací soud vychází zřejmě z názoru, že se nemůže těšiti dobré pověsti, kdo byl pravoplatně odsouzen pro majetkové zločiny k trestu žaláře. Jest však v základním omylu, ztotožňuje dva pojmy, jež se logicky nekryjí, neboť okolnost, že někdo byl odsouzen pro trestné činy, nemusí míti vždy a nutně v zápětí i ztrátu dobré pověsti. Obžalovaný tvrdil, že bydlí v T. již asi 10 let a že se tam vždy řádně choval a ničeho se nedopustil. Rozsudek zjišťuje, že se odsouzení obžalovaného pro ony trestné činy stalo v B. Obyvatelé t-ští nemuseli se vzhledem k velké vzdálenosti obou měst vůbec dověděti o poklesku obžalovaného a není proto vyloučeno, že se obžalovaný přes to, že byl v B. odsouzen, těší v T. i nadále dobré pověsti, předpokládajíc, že se v tomto městě skutečně vždy řádně choval a ničeho se nedopustil. Dobrá pověst a zachovalost, která se vyžaduje k dosažení zaměstnání ve státní službě, se nekryjí, ana se ani osoba zachovalá nemusí těšiti dobré pověsti a naopak osoba trestaná jí může požívati. Těšil-li se tudíž obžalovaný přes své odsouzení dobré pověsti a byl-li si toho vědom, nepotvrdil podle svého subjektivního nazírání nic nepravdivého. Tato okolnost padá na váhu při posuzování pod 3. uvedené složky zlého úmyslu, vyžadovaného ke zločinu podle § 197, 199 d) tr. zák. Pouhý poukaz na odsouzení obžalovaného nestačí k vyvrácení jeho obhajoby a bylo na soudu, by vyšetře okolnosti obžalovaným tvrzené, zhodnotil zodpovídání se obžalovaného s tohoto hlediska. To soud neučinil, ač se obhajoba obžalovaného týče rozhodné otázky, zda obžalovaný, jsa si vědom nepravdivosti vepsané jím doložky, jednal v úmyslu, by stát utrpěl škodu na svém právu, bráti do svých služeb jen řádné lidi, kteroužto skutko-

vou náležitost rozsudek sice v rozsudkovém výroku uvádí, v důvodech však nezjišťuje a vůbec neodůvodňuje. Stížnost jest tudíž v právu, pokud s hlediska toho, co uvedeno, vytýká rozsudku neúplnost po rozumu § 281 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3926.

O poměr komisionářský může po případě jíti i když pachatel mohl zboží prodávati vlastním jménem a na vlastní účet a byl povinen prodeje s firmou čas od času súčtovat.

K subjektivní skutkové podstatě zpronevěry stačí zjištění, že si byl pachatel vědom hmotné protiprávnosti svého jednání, kteréžto zjištění jest zahrnuto již ve zjištění zlého úmyslu, vyžadovaného § 1 tr. zák. ke každému zločinu.

Není třeba, by byl zjištěn i pachatelův zjištěný úmysl nebo jeho úmysl někoho poškoditi.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1930, Zm II 296/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 26. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovozuje, že obchodní poměr mezi firmou S. & Co. a obžalovaným nebyl obchodem (poměrem) komisionářským ve smyslu čl. 360 a násl. obch. zák., nýbrž že šlo o prodej na pevno s právem vrátiti koupené zboží, kdyby ho nebylo lze použiti nebo je prodati, a že jen mylně byl obchod ten pokládán za obchod komisionární nejen obžalovaným, nýbrž i řečenou firmou. Zmateční stížnost dovolává se svědeckého údaje Heřmana G-a (účetního firmy S. a Co.), podle něhož obžalovaný mohl zboží prodávati vlastním jménem a na vlastní účet, ač komisionářem podle čl. 360 obch. zák. jest jen ten, kdo uzavírá po živnostensku obchody vlastním jménem, ale na účet komitentův. Zmateční stížnost poukazuje i na další údaj svědka, že obžalovaný byl povinen s firmou tyto prodeje měsíčně súčtovat, než přes to je v ní pravý stav věcí, plynoucí z obšírné a vystižné výpovědi svědka jako celku, skreslen, an vytrhuje se z ní právě jen tento jediný jeho údaj. Soud hodnotil, jak z rozsudkových důvodů vidno, výpověď G-ovu jako celek a výpověď ve své celkové souvislosti, opřená mimo jiné i o korespondenci nejen firmy, nýbrž i obžalovaného, opravňovala nalézací soud nejen k rozsudkovému zjištění, že zboží, které obžalovaný dostal od firmy S. a Co., bylo zbožím komisionářským, jež byl obžalovaný podle obapolné dohody povinen měsíčně vyúčtovat, nýbrž i k rozsudkovým závěrům, že obžalovaný jako obchodník věděl, jaké povinnosti má jako komisionář,